

Eilif Samuelsen, landsstýrismaður:

Verkfallið má fáa ein enda

Landsstýrið hefur biðið lónardeildina í landsstýrinum kannað, um landsstýrið hefur vald til at steðga verkfallinum hjá studentaskúla- og HF-lærum

RANDI JACOBSEN

Løttingið samtykti í gjár, at Eilif Samuelsen, landsstýrismaður í skúlumálum, skal svara einum fyrispurningi frá Signari á Brúnni, løgtingsmanni.

A løttingsfundinum gjørdi onkur vart við, at um Eilif Samuelsen fer at brúka alla tíðarfreistina, kemur svarið frá honum ikki fyrr enn 20 dagar.

Landsstýrismaðurin ætlaði at koma við eini viðmerking, men fekk ikki høvi til tess, áðrenn løgtingsformaðurin fór víðari til næsta mál á dagsskránni.

Eg ætlaði bara at siga, at eg eri at svara so skjótt sum gjørligt, helst longu hósdagin, sigur Eilif Samuelsen við Sosialin.

Óngar samráðingar

Nýtt er annars einki hent í málinum. Lónardeildin hevur aftur heitt á Yrkisfelagið um at taka arbeiðið upp aftur og koma til samráðingar, men felagið hevur ikki svarað. Torført er eisini at taka upp samráðingar, tí felagið vil bara samráðast treytað av, at teir báðir flokkarnir á Kambsdali verða verandi tveir. Og hesa treyt góðtekur Eilif Samuelsen ikki.

Tí so hava tey fingið sín vilja, og so er einki at samráðast um. Tað gevur onga meiningu, sigur Eilif Samuelsen.

Hann visti í gjár ikki, hvussu útlitini eru fyri at fáa enda á ósemjuni, sum nú burturav er eitt prinsippmál. Pengar snýr tað seg ikki longur um.

Men okkurt má gerast, tí verkfallið kann ikki halda fram, sigur Eilif Samuelsen.

Okkurt má gerast fyri at fáa enda á vrkfallinum, sigur Eilif Samuelsen, landsstýrismaður

sum nú hevur biðið lónardeildina kannað, um landsstýrið hevur nakræn máta við valdi at fáa steðga verkfallinum.

Nógv ímóti sær

Tað er ikki nøkur løtt uppgáva hjá landsstýrismanninum at greiða hesa uppgávuna, sum hann einasamallur hevur ábyrgdina av. - Hin parturin hevur bæði næmingar, foreldur, abbar og ommur í sínum parti, og sum tey eisini brúka, sigur Eilif Samuelsen.

Hann fekk í gjár handaðar 400 undirskriftir frá foreldrum og avvarðandi at næmingum í Høydølum.

Heldur verkfallið hjá lærarunum fram, verður verkfallið undirvísing teirra í ár heilt oyðiløgd, og nøkur av teimum, sum skuldu havt fingið endaligt prógv í summar, verða helst noyðd at uppgæva tað. Vit taka ikki dagar ímillum, um Landsstýrið ella Yrkisfelagið hava rætt í hesum máli; men næmingarnir eru so ikki annað enn gíðslar, og vit

halda tað ikki vera rætt, at teirra framtíð verður so álvarsliga skadd av einum tilfúkum máli.

Næmingarnir sviða

- Vit heita tí við hesum so inniliga á Landsstýrið um at bakka og heldur taka tann meira principiella spurningin um næmingatal up á einum meira hóskað stadi, t.d. til komandi samráðingar við Yrkisfelagið. Hetta kemur kanska at kosta landinum eina hálva millión eyka; men heldur verkfallið fram, so verður bæði menniskjansligi og fíggarligi kostnaðurin fleirfalt tað. Vit ivast ikki í, at Landsstýrið heldur seg hava rættin í hesum máli; men hvørt tað er so ella ikki, so eru tað nú ósekir næmingar, sum gjalda kostnaðin av hesum stríði, og tað halda vit ikki, at Landsstýrið sum ovasti skúlalamyndgleiki kann bera ábyrgdina av, siga foreldrin í skrivinum við undirskriftunum til Eilif Samuelsen.

Johan F. Djurhuus

Stutt undan 80 ára føðingardegnum andaðist Johan Djurhuus, skrivstovustjóri í landsstýrinum frá 1949–87.

Hann var føddur í Havn 21. januar 1918, foreldur hansara vóru Margretha ættad innan úr Heiðunum og Kristian Djurhuus, sum m.a. var lögmaður Føroya 1950–59. 13. januar andaðist Johan Frits Djurhuus.

Í hjúalagnum hjá Esther og Johan eru børnini Helena, Kristian, Høgni og Elin.

Við Johan Djurhuus er ein teirra farin, sum longst var við í uppbyggingini av føroyskari umsiting frá fyrstu tíð heima-stýrið varð skipað. Tá Johan Djurhuus hevði tikið lögfrøðiligt embætisprógv í Keypmannahavn í 1945, var hann 2 ár í fíggaráráðnum; kom so heim til Føroya. Tók við sum formaður og sum dagligur leiðari í Vinnulánsgrunnin Føroya Løttings, sum tá var týðandi láni-stovnur til uppbygging av fiskivinnuni, til hann í 1949 varð skrivstovustjóri í landsstýrinum, ovasti embætismaður í føroysku umsitingini, samstundis lógarsmiður fyri lóggevarbeiði løttingsins. Tá var landskrivstovan eisini løttingsins avgreiðsla.

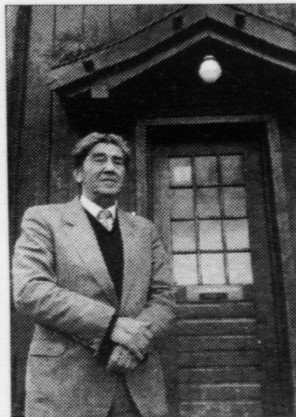
Uppgávan hjá Johan Djurhuus var stutt sagt at skipa føroyska fyrisiting og seta hana í verk, nú vit høvdu nýggja stýrisskipan. Hetta er í einum tíðarskeiði, tá føroyskt lógarsmið varð brotið upp úr nýggjum, skuldi skipast frá botni av.

Teknisku hjálptólina tá samanborin við nútíðina eru ikki at sammata. Hentleikin var telefonin, tað sum tá var telefon, kravdi handakreftir og munagott tolseimi, til umheimin var einki sum at telefon, nóg illa um oyggjarnar allar, tað var alt eftir veðrinum, vætuni, hýrinum á teimum mongu telefonstöðunum um bygdir, sum formidla skuldu sambandið.

Tað var í teirri tíðini Johan Djurhuus tók tættin upp, sum leiðari av eini lands-umsiting í síni byrjan.

Myndina av manninum við málsdunungum framman fyri sær, skrivar við hond og avgreiðir mál fyri mál, tá landsstýrisfundur var liðugur, avgreiðsluviðmerkingarnar gjørdi hann alt hondskrivað. Skrivmaskinu sá eg hann ongantíð brúka.

Drúgv vóru málsevnini Johan Djurhuus hevði um hendi og ymisk. Umframt krevjandi starvið sum skrivstovu-leiðarin í Tinganesi, var hann sjúkhusstjóri, tað bar m.a. í sær, at hann var við á øllum fundum í sjúkrahússtýrunum í Klaksvík, á Tvøroyri og í Havn. Hetta var eisini krevjandi arbeiði, í ávisum

tíðarbilum sera strævið og krevjandi, tí hetta eru málsøki, sum mangan hava gjørt næturnar langar og dagarnar í so strævnar fyri at fáa tingini at rigga. Ofta var læknatrotið ovurstórt og ferðasambandið hartil ikki at sammata við nútíðarsamfelagið.

Hóast Johan Djurhuus hevði ovurstóra arbeiðsbyrðu alla sína longu embætistíð, so sást tað nóg illa á honum, tá hann sum ráðgevi í vísaklæðum, og tá tyktist hann vera fegin og lættur.

Mótti tú honum onkra góðveðurslætu spákandi heimefir Kongabrunni við hondunum aftan bak undir frakkavelinum, smírandi – altíð ein blíð viðmerkingum okkurt, sum nú var uppi.

Fyri knøppum 5 árum síðani broyttist gerandisdagurin. Johan gjørdist lami. Men komst tú á tal við hann, hugsaði tú ikki stórt um tað.

Hesin maður, sum hevði loyst og avgjørt so mangt í føroysku umsitingini – 1. apríl eru 50 ár síðan heimastýrisskipanin varð sett í verk – var hóast alt hin sami persónurin.

Vit lýsa fríð yvir minnið um heiðursmannin Johan F. Djurhuus.

j.l.

Kórvenjingin byrjar

Leygardagin klokkan 15 byrja kórvenjingarnar í sambandi við ætlaða frumframförsu av Dávids Sálmi nr. 33, sum Jóhan Mortesen hevur skrivað tónleik til og útsatt fyri kór og orkestrur. Roynt verður at savna eitt stórt kór í hesum sambandi. Átlanin er tí at fáa fólk úr øllum ættum at koma við at syngja, so kórið kann gerast so stórt, sum yvirhøvur til ber. Øll mugu kenna seg vælkommin – bæði garvaðir kórsangarar og sanghugað annars.

Gongst alt eftir vild, verður framförslan saman við tónleikarum úr Føroya Symfoniorkestri í Friðrikskirkjunum um hálvan mars mánað.

Skal nakað koma burtur úr hesum ætlaða tiltaki, er brúk fyri nógvum eldhugaðum sangarum. Yvirhøvur er tað so, at framförsur av tíðarkrevjandi kórverkum fara fram í Havn. Sámur 33 er eitt rættiliga drúgt verk. Í 1996 eydnaðist at frumframføra Sálmi 25 í Friðrikskirkjunum. Heitt verður tí á

fólk úr eystri og vestri at fylkjast um tiltakið, so tað eisini kann eydnast hesa ferð.

Fyribils verða trýggir leygardagar lagdir av til venjing. Fyrsta venjingin verður í skúlanum á Glyvrum leygardagin 24. januar frá kl. 15 til 18. Skipað verður so fyri, at sangarnir fáa ein drekkamunn og ein kakubita. Tær báðar næstu venjingarnar verða 7. og 21. februar. Eftir hesar trýggjar venjingarnar skuldi land verið fyrri stavn.

